

honorarer fra Belgien, Frankrig, Schweiz, Østrig og Italien strømmede ind i løbet af et par måneder i 1972.

= Best for

Her sidst i tresserne blev der ansat adskillige spændende og dygtige medarbejdere i Kulturafdelingen. Det var en af Werner Svendsens gode egenskaber i perioden at han kunne finde folk til afdelingen som ofte siden kom til at volde ham problemer i Radorådet. Der var et par stykker som specielt interesserede sig for samfundsstof. Hans Georg Møller, „Gorm“, var fra Als, og det kunne af og til høres på sproget, når han blev ivrig. Han var en gevinst for ethvert hold, en dygtig researcher, interviewer og en engageret samfundskritiker. Sammen med Hanne Lindemann lavede han i flere år serieprogrammet *Kontakt* (med påhæftet årstal til og med *Kontakt 68*; årstallet blev droppet, da vi nåede 69). Ondskabsfulde kolleger kaldte programmet *Hvem er det synd for i denne uge?* Hanne var en af vores gode producerassistenter, oprindelig ansat som kontorassistent, men hun ville hellere ud i marken, selv om det betød et usikkert freelancearbejde i stedet for den faste månedsløn. Nu blev hun selv producer og programansvarlig for en lang række programmer med socialt sigte. Et planlagt nummer af *Kontakt* blev desværre ved researchen.

Det var mig der kom med oplægget. Min far havde købt familiens sommerhus på Ordrupnæs engang i 50'erne og var gode venner med ejeren af Næsgården, som de daværende sommerhusområder var udstykket fra. Han ønskede i grunden ikke at sælge mere jord fra til udstykning, selv om området var eftertragtet, og flere firmaer med det speciale stod parat med tilbud. En sommerdag stod far og snakkede med Næsgårdsmanden ude bag vores grund, hvor hans tyr, Ferdinand, stod og græssede. Der kom en „Københavnner“ forbi og gav sig i snak med de to herrer. Næsgårdsmanden var som sædvanlig i slidt Kansaskluns og gummistøvler. Københavneren kiggede ned over udsigten fra Ferdinands græsmark og ytrede: „Tænk hvis man ejede den jord der, så var man sgu millionær.“

„Det er man jo på papiret,“ sagde Næsgårdsmanden „og det er der ingen sjov ved.“

Det viste sig, fortalte far mig, at kommunen havde sat store dele af Næsgården i ejendomsskat efter en omzoning fra landbrugsjord til sommerhusgrunde. Næsgårdsmanden havde protesteret og fået at vide at omzoningerne havde været publiceret i Statstidende, som det hører sig til, ligesom vedtagelsen havde været fremlagt på Rådhuset. Men der var ikke protesteret rettidigt. Der stod ikke noget i loven om at man skulle underrette nogen direkte om vedtagelser i kommunalbestyrelsen. Og nu var fristen altså overskredet. Men man kunne jo bare betale sin skat og lade være med at udstykke.

Næsgårdsmanden følte sig skidt behandlet og hyrede en dyr advokat fra København. Han havde en mistanke om at der forelå en sammensværgelse mellem et udstykkerfirma fra Holbæk og et par af kommunalbestyrelsesmedlemmerne, som også havde interesser i den slags. Planen, fik han at vide, gik endda ud på at udstykke i små grunde på 1.000 kvadratmeter, selv om en gammel fredningskendelse fra 30'erne krævede grunde på mindst en halv tønde land. Næsgårdsmanden satte sin lid til at den københavnske overretssagfører kunne klare redeligheden for ham.

Så en sen aften, fortalte far, var Næsgårdsmanden blevet ringet op af en ung pige som var servitrice på en kro ved Svejlbæk i Jylland. Hun havde serveret for et selskab ovre fra Sjælland, som havde fået stegt ål med det hele, øl og snaps, kaffe og cognac og whiskysjusser. De havde diskuteret udstykningen af Næsgården. Nu var pigen fra Fårevejle, og hun syntes Næsgårdsmanden skulle have at vide hvad hun havde hørt ved det bord. Hun kendte flere af deltagerne. Der var nogle herrer fra Holbæk, som stod for arrangementet. Der var et par medlemmer af kommunalbestyrelsen derhjemme. Og der var en københavnsk sagfører. De havde siddet og aftalt hvem der skulle have hvad. Næsgårdsmanden skulle tilbydes en anden gård på egnen i mageskifte. Holbækkerne skulle have så og så meget og de andre herrer skulle have det og det ud af handelen. „Fik du fat i navnet på den sagfører?“ spurgte Næsgårdsmanden. Jo, han hed sådan og sådan, sagde pigen, og han skulle have en halv million. Det var Næsgårdsmandens advokat.

Den historie fortalte jeg Gorm og Hanne, og Gorm var fyr og

flamme. Han ilede ud med en båndoptager og fik Næsgårdsmandens historie, og han og Hanne gik i gang med research på deltagerne i „komplottet“, snakkede med en pinligt berørt borgmester, som vidste mere end han ville ud med, forsøgte at få kontakt med overretssagføreren, men han var åbenbart advaret og var ikke til at træffe. De fik kontakt med fredningsmyndighederne og fik bekræftet at man ville stå fast på det gamle mindstekrav til grundstørrelser i området.

Og så fik visse af deltagerne – udstykkerne fra Holbæk eller hvem det nu var – en stærkt isnende fornemmelse ned ad ryggraden. De opsøgte Næsgårdsmanden og slog en handel af med ham. Nu var det ham der blev millionær. Kun en del af udstykningen blev gennemført, med store grundstykker. De andre har sikkert også tjent pænt på sagen, bortset fra den københavnske advokat, som dog reddede sit gode navn. Betingelsen var nemlig at Næsgårdsmanden afstod fra enhver offentlig omtale og opgav planerne om en udsendelse i fjernsynet. Det meddelte han med stor beklagelse Gorm, som ærgrede sig. Det var ellers en god historie.

En anden nyansat kollega, Poul Martinsen, lavede til at begynde med i 68 et par solide dokumentarfilm med pædagogisk eller psykologisk baggrund, men det varede ikke længe inden han vakte nationens opmærksomhed med usædvanlige eksperimenterende udsendelser. En af de tidlige var en konfrontation mellem „læderjakker“, den tids rockere, og hippier, „de langhårede“, som han lokkede til i fællesskab at gå i gang med en opgave ude i naturen, i koldt vejr, med at bygge en brugelig hængebro mellem en ø i en af vore søer og „fastlandet“. Det krævede teamwork fra begge sider, og det blev spændende. Han samarbejdede som regel med Hans Engberg, en blændende begavet billedmager, og klipperen Henrik Carlsen. Et af Pouls bravournumre var et nærgående portræt af redaktørparret Rosenberg bag sensationsugebladet *SE & HØR*. Det vakte diskussion. Pouls stilfærdigt indtrængende interviewteknik virkede så afvæbnende på „ofrene“ at de kunne komme til at udlevere sig en del mere end de selv var klar over.